

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Бисту Ду

Ҳизқиёл Шумораи Сеюм

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ҳизқиёл дар давраи муҳр зада шудани яксаду чилу чаҳор ҳазор коҳин аст. Дар боби якум Ҳизқиёл ба муқаддасгоҳ бурда мешавад.

Акнун воқеъ шуд, ки дар соли сиюм, дар моҳи чорум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар миёни асирон назди дарёи Кебор будам, осмонҳо кушода шуданд, ва ман рӯйёҳои Худоро дидам. Дар рӯзи панҷуми моҳ, ки соли панҷуми асирии подшоҳ Еҳўёкин буд, каломи Худованд ба таври равшан бар Ҳизқиёли коҳин, писари Бузй, дар замини калдонӣ назди дарёи Кебор нозил шуд; ва дасти Худованд дар он ҷо бар ӯ буд.

Ва ман назар андохтам, ва инак, аз шимол гирдобде меомад: абри бузурге ва оташе, ки дар худ мепечид, ва гирди он дурахше буд; ва аз миёни он чизе монанди ранги қаҳрабо, аз миёни оташ, падида меомад. Ва аз миёни он шабоҳати чор мавҷуди зинда берун меомад. Ва намуди онҳо чунин буд: онҳо шабоҳати одамро доштанд. Ва ҳар яке чор рӯй дошт, ва ҳар яке чор бол. Ва пойҳои онҳо пойҳои рост буданд; ва қафи пойҳояшон мисли қафи пойи ғўсола буд; ва онҳо мисли ранги биринҷии сайқалёфта медурахшиданд. Ва дар чор ҷониби худ, зери болҳояшон, дастҳои одамон доштанд; ва ҳар чори онҳо рӯйҳо ва болҳои худро доштанд. Болҳояшон ба якдигар пайваста буданд; ҳангоми рафтан намегаштанд; ҳар яке рост ба пеши худ мерафт. Ва дар хусуси шабоҳати рӯйҳояшон: ҳар чори онҳо рӯйи одам доштанд, ва рӯйи шер дар ҷониби рост; ва ҳар чори онҳо рӯйи гов дар ҷониби чап доштанд; ҳар чори онҳо ҳамчунин рӯйи уқоб доштанд. Чунин буданд рӯйҳояшон; ва болҳояшон ба боло густурда буданд; ду боли ҳар яке ба боли дигаре пайваста буд, ва ду бол ҷисмҳояшонро мепӯшонид.

Ва ҳар яке аз онҳо рост ба пеш мерафтанд: ба ҳар ҷое ки рӯҳ мерафт, онҳо низ мерафтанд; ва ҳангоми рафтан намегаштанд. Ва сурати он мавҷудоти зинда монанди ангиштҳои сӯзони оташ буд, ва монанди намуди чароғҳо: он дар миёни мавҷудоти зинда боло ва поён ҳаракат мекард; ва оташ дурахшон буд, ва аз оташ барқ берун меомад. Ва мавҷудоти зинда медавиданд ва бармегаштанд, мисли намуди дурахши барқ. Ва ҳангоме ки ман ба мавҷудоти зинда назар мекардам, инак, бар замин назди мавҷудоти зинда як чарх буд, назди чор рӯи онҳо. Намуди чархҳо ва сохтори онҳо мисли ранги забарҷад буд; ва ҳар чор як монандӣ доштанд; ва намуди онҳо ва сохтори онҳо чунон буд, ки ғўё чархе дар миёни чархе бошад. Ҳангоме ки мерафтанд, бар чор ҷониби худ мерафтанд; ва ҳангоми рафтан намегаштанд. Ва ҳалқаҳои онҳо чунон баланд буданд, ки даҳшатамгез менамуданд; ва ҳалқаҳои ҳар чор аз ҳар тараф пур аз чашмҳо буданд. Ва ҳангоме ки мавҷудоти зинда мерафтанд, чархҳо назди онҳо мерафтанд; ва ҳангоме ки мавҷудоти зинда аз замин боло бардошта мешуданд, чархҳо низ боло бардошта мешуданд. Ба ҳар ҷое ки рӯҳ меҳост биравад, онҳо мерафтанд, ба ҳамон ҷо рӯҳи онҳо мерафт; ва чархҳо

дар муқобили онҳо боло бардошта мешуданд, зеро рӯҳи мавҷудоти зинда дар чархҳо буд.

Вақте ки онҳо мерафтанд, инҳо низ мерафтанд; ва вақте ки онҳо меистоданд, инҳо низ меистоданд; ва вақте ки онҳо аз замин боло бардошта мешуданд, чархҳо низ мувофиқи онҳо боло бардошта мешуданд, зеро рӯҳи махлуқоти зинда дар чархҳо буд. Ва шабоҳати фалак бар сари махлуқоти зинда мисли ранги булӯри сахмгин буд, ки бар болои сарҳои онҳо аз боло густурда шуда буд. Ва зери фалак болҳои онҳо рост буданд, яке сӯи дигаре; ҳар яке дуто дошт, ки аз ин тараф мепӯшонид, ва ҳар яке дуто дошт, ки аз он тараф чисмҳои худро мепӯшонид. Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, ман садои болҳои онҳоро мешунидам, мисли садои обҳои бисёр, мисли овози Қодири Мутлақ, овози сухан, мисли садои лашкар; ҳангоме ки меистоданд, болҳои худро фуруд меоварданд. Ва аз фалаке ки бар сари онҳо буд, овозе бармеомад, ҳангоме ки онҳо меистоданд ва болҳои худро фуруд оварда буданд. Ва болотар аз фалаке ки бар сари онҳо буд, шабоҳати тахте буд, мисли намуди санги ёкути кабуд; ва бар шабоҳати тахт шабоҳате мисли намуди одаме бар он аз боло буд. Ва ман чизеро мисли ранги қаҳрабо дидам, мисли намуди оташе, ки дар гирди он аз дарунаш буд, аз намуди миёнаш то боло; ва аз намуди миёнаш то поён ман чизеро мисли намуди оташ дидам, ва дар гирди он дурахшише буд. Мисли намуди камоне ки дар абр дар рӯзи борон аст, ҳамоно гуна намуди он дурахшиш дар гирду атроф буд. Ин намуди шабоҳати ҷалоли Худованд буд. Ва ҳангоме ки онро дидам, бар рӯи худ афтодам, ва овози шахсеро шунидам, ки сухан мегуфт. Ҳизқиёл 1:1–28.

«Ҳизқиёл, он набиӣ ғурбатзадаи мотамдор, дар замини калдониён, рӯёе гирифт, ки ҳамоно дарси имон ба Худои қудратманди Исроилро таълим меод. Ҳангоме ки ӯ бар соҳилҳои дарёи Кебор буд, чунин менамуд, ки аз шимол гирдбод меояд, “абри азиме ва оташе, ки худро печон мекард, ва дурахше гирди он буд, ва аз миёни он чизе монанди ранги қаҳрабо.” Чандин чархҳои дорои намуди аҷиб, ки бо ҳамдигар бурида мегузафтанд, аз ҷониби ҷор махлуки зинда ба ҳаракат оварда мешуданд. Баландтар аз ҳамаи инҳо “шабоҳати тахте буд, мисли намуди санги ёкути кабуд; ва бар шабоҳати тахт чизе буд ба шабоҳат, мисли намуди одаме бар болои он.” “Ва дар бораи шабоҳати махлуқоти зинда, намуди онҳо мисли ангиштҳои афрӯхтаи оташ буд, ва мисли намуди чароғҳо: он дар миёни махлуқоти зинда боло ва поён мерафт; ва оташ дурахшон буд, ва аз оташ барқ берун меомад.” “Ва дар каррубиён шакли дасти одаме дар зери болҳои онҳо намоён буд.”»

«Чархҳо андаруни чархҳо буданд дар тартибе чунон мураккаб, ки дар назари аввал ба Ҳизқиёл чунин менамуд, ки ҳамаашон дар ошуфтагӣ қарор доранд. Аммо ҳангоме ки онҳо ҳаракат мекарданд, ин бо дақиқии зебо ва дар ҳамоҳангии комил сурат мегирифт. Мавҷудоти осмонӣ ин чархҳоро ба ҳаракат меоварданд, ва болотар аз ҳама, бар тахти пурҷалоли ёкути кабуд, Он Ҷовидон нишаста буд; ва гирдогирди тахт камони рангоранг ихота карда буд, ки рамзи файз ва муҳаббат аст. Аз ҷалоли сахна, ки ба ваҳшат меовард, мағлуб шуда, Ҳизқиёл бар рӯи худ афтод, вақте овозе ба ӯ фармуд, ки бархезад ва каломи Худовандро бишнавад. Сипас ба ӯ паёми хушдор барои Исроил дода шуд».

Testimonies, 751.

Дар соли ки подшоҳ Узиё вафот кард, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахт нишаста буд, баланд ва бартар афрошта; ва домани ҷомаи Ё маъбадро пур мекард. Болотар аз он серафимҳо меистоданд: ҳар яке шаш бол дошт; бо ду бол рӯи худро мепӯшонид, бо ду бол пойҳои худро мепӯшонид, ва бо ду бол парвоз мекард. Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ё пур аст». Ва останаҳои дар аз овози он касе ки нидо мекард, ба ларза омаданд, ва хона аз дуд пур шуд. Он гоҳ ман гуфтам: «Вой бар ман! Зеро ки ҳалок шудаам; чунки ман марде ҳастам бо лабҳои нопок, ва дар миёни қавме бо лабҳои нопок сукунат дорам; зеро ҷашмони ман Подшоҳро, Худованди лашкарҳоро, дидааст». Он гоҳ яке аз серафимҳо сӯи ман парвоз кард, дар дасташ ангишти сӯзоне буд, ки онро бо анбур аз қурбонгоҳ гирифта буд; ва онро бар даҳони ман гузошта, гуфт: «Инак, ин ба лабҳои ту расид; ва маъсияти ту бардошта шуд, ва гуноҳи ту пок карда шуд». Боз овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам, ва кист, ки барои мо биравад?» Он гоҳ ман гуфтам: «Инак, ман ҳозирам; маро бифирист». Ишаё 6:1–8.

«Ин рӯё ба Ҳизқиёл дар замоне дода шуд, ки зеҳни ӯ аз пешгӯиҳои тираи оянда пур буд. Ё дид, ки замини падарони вай вайрону хароб хобидаст. Шаҳре, ки як замон аз мардум пур буд, дигар маскун набуд. Овози шодӣ ва суруди ҳамд дигар дар дохили деворҳои он шунида намешуд. Худи набӣ низ дар сарзамини бегона бегона буд, ки дар он ҷо шӯҳратпарастии беҳад ва бераҳмии ваҳшиёна ҳукмронӣ мекарданд. Он чи ӯ аз зулм ва бадкории инсонӣ медид ва мешунид, ҷонашро ба изтироб меовард, ва ӯ рӯзу шаб бо талхӣ мотам мекард. Аммо рамзҳои аҷиб, ки назди ӯ дар канори дарёи Кебор зоҳир гардиданд, қудрати ҳокимро ошкор мекарданд, ки аз қудрати ҳокимони заминӣ тавонотар буд. Болотар аз подшоҳони мағрур ва золими Ошур ва Бобил, Худои раҳмат ва ростӣ бар тахт нишаста буд.»

Мушкилоти ба ҷарҳҳо монанде, ки ба назари набӣ чунон менамуданд, ки дар чунин сардаргумӣ печидаанд, тахти роҳнамоии дасти беинтиҳо буданд. Рӯҳи Худо, ки ба ӯ ҳамчун Он касе ошкор гардида буд, ки ин ҷарҳҳо ба ҳаракат меовард ва роҳнамоӣ мекард, аз сардаргумӣ ҳамоҳангӣ ба вучуд овард; ҳамин тавр тамоми ҷаҳон тахти назорати Ё буд. Бешумор мавҷудоти ҷалолёфта омода буданд, ки бо каломии Ё қудрат ва сиёсати одамони шарирро маҳдуд созанд ва барои вафодорони Ё некуӣ ба амал оваранд.

«Ба ҳамин монанд, вақте ки Худо меҳост таърихи калисоро барои асрҳои оянда ба Юҳанно маҳбуб ошкор созад, Ё бо зоҳир намудани “Шахсе монанди Писари Одам”, ки дар миёни ҷароғдонҳо қадам мезад ва он ҳафт калисоро рамзӣ ифода мекарданд, ба ӯ итминоне аз таваҷҷуҳ ва ғамхории Начотдиҳанда нисбат ба қавми Худ дод. Ҳангоме ки ба Юҳанно муборизаҳои охирини бузурги калисо бо қудратҳои заминӣ нишон дода мешуданд, ба ӯ ҳамчунин иҷозат дода шуд, ки ғалаба ва раҳиҳои ниҳони вафодоронро бубинад. Ё дид, ки калисо ба муқобили ҳайвон ва сурати он ба низои марговар кашида шудааст ва ибодати он ҳайвон тахти таҳдиди марг маҷбурӣ гардонда мешавад. Аммо аз он сӯйи дуд ва ғавғои ҷанг нигоҳ карда, ӯ гурӯҳро бар Кӯҳи Сион бо Барра дид, ки ба ҷойи нишони ҳайвон “номи Падар бар пешониҳои онҳо навишта шуда буд”. Ва боз ӯ дид: “онҳое ки бар ҳайвон, ва бар сурати он, ва бар нишони он, ва бар шумораи номи он ғалаба ёфта буданд, бар баҳри шишагин истода, барбатҳои Худоро доштанд” ва суруди

Мусо ва Барраро мехонданд.»

«Ин дарсҳо барои нафъи мо мебошанд. Мо бояд имони худро бар Худо устувор нигоҳ дорем, зеро рост пеши рӯи мо замоне истодааст, ки ҷонҳои одамонро хоҳад озмуд. Масеҳ бар кӯҳи Зайтун довариҳои даҳшатнокеро, ки бояд пеш аз омадани дуҷоми Ё ба вуқӯ пайванданд, баён намуд: “Шумо аз ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо хоҳед шунид.” “Зеро ҳалқе бар зидди ҳалқе ва подшоҳие бар зидди подшоҳие хоҳад бархост; ва дар ҷойҳои гуногун қаҳтиҳо, вабоҳо ва заминларзаҳо хоҳад буд. Ва ҳамаи инҳо ибтидои дардҳоянд.” Гарчанде ки ин нубувватҳо ҳангоми ҳаробии Ерусалим қисман иҷро шуданд, онҳо ба рӯзҳои охир татбиқи мустақимтар доранд.»

«Мо бар остонаи воқеаҳои бузург ва ҷиддӣ истодаем. Нубувват ба суръат иҷро шуда истодааст. Худованд дар назди дар аст. Ба зудӣ пеши назари мо даврае кушода хоҳад шуд, ки барои ҳамаи зиндагон саршор аз аҳаммияти ғавқулода хоҳад буд. Ихтилофҳои гузашта аз нав зинда хоҳанд шуд; ихтилофҳои нав бармехезанд. Манзараҳои, ки бояд дар ҷаҳони мо ба амал оянд, ҳанӯз ҳатто ба ҳаёл ҳам наомадаанд. Шайтон ба воситаи василаҳои инсонӣ амал мекунад. Онҳое, ки барои тағйир додани Конституция ва ба даст овардани қонуне, ки риояи рӯзи якшанбиро маҷбурӣ мегардонад, кӯшиш мекунанд, хеле кам дарк мекунанд, ки натиҷа чӣ хоҳад буд. Бухрон айнан бар сари мост.»

«Аммо бандагони Худо дар ин бӯҳрони бузург набояд ба худ такя кунанд. Дар рӯёҳое, ки ба Ишаё, ба Ҳизқиёл ва ба Юҳанно дода шудаанд, мо мебинем, ки осмон бо воқеаҳои, ки бар замин ба амал меоянд, то чӣ андоза зич пайваст аст ва ғамхории Худо дар ҳақи онҳое ки ба Ё вафодоранд, чӣ гуна бузург аст. Ҷаҳон бе Ҳоким нест. Нақшаи воқеаҳои оянда дар дасти Худованд аст. Ҷалоли осмон сарнавишти ҳалқҳо, ҳамчунин қорҳои қалисои Худро, дар зери ихтиёри Худ нигоҳ медорад.»

«Мо дар қори Худованд ба худ иҷозат медиҳем, ки аз ҳад зиёд ғамхорӣ, ташвиш ва ҳайратпазирӣ эҳсос кунем. Одамони маҳдуд воғузошта нашудаанд, ки бори масъулиятро бардоранд. Мо бояд ба Худо таваққал намоем, ба Ё имон оварем ва пеш равем. Хушёрӣи ҳастанопазирӣ паёмрасонони осмонӣ, ва машғулияти бефосилаи онҳо дар хизмати худ вобаста ба мавҷудоти замин, ба мо нишон медиҳад, ки чӣ гуна дасти Худо ҷарҳеро дар миёни ҷарҳ роҳнамоӣ мекунад. Устои илоҳӣ ба ҳар як амалкунанда дар қори Худ чунин мегӯяд, чунон ки замоне ба Қӯруши қадим гуфта буд: “Ман туро камарбаст қардам, гарчанде ки ту Маро нашинохта будӣ.”»

«Дар рӯёи Ҳизқиёл Худо дасти Худро зери болҳои қаррубиён дошт. Ин барои он аст, ки ба хизматгори Худ таълим диҳад, ки қудрати илоҳист, ки ба онҳо муваффақият мебахшад. Ё бо онҳо амал хоҳад қард, агар онҳо шароратро аз худ дур созанд ва дар дилу зиндагӣ пок гарданд. »

«Нури дурахшоне, ки дар миёни мавҷудоти зинда бо суръати барқ ҳаракат мекунад, суръатеро ифода менамояд, ки бо он ин қор ниҳоятан ба сӯи анҷомёбӣ пеш хоҳад рафт. Ё, ки на ҳоҷ меравад ва на ба ғафлат меафтад, ва пайваста барои иҷрои нақшаҳои Худ амал мекунад, метавонад қори бузурги Худро бо ҳамоҳангии қомил пеш барад. Он чизе ки ба зеҳнҳои маҳдуди дар печидагӣ ва душворӣ гирифтормуда печида ва мураккаб

менамояд, дасти Худованд метавонад дар тартиби комил нигоҳ дорад. Ў метавонад роҳҳо ва василаҳое тадбир кунад, то мақсадҳои одамони шарирро барҳам занад, ва машваратҳои онҳоеро, ки бар зидди қавми Ў бадӣ меандешанд, ба сардаргумӣ ҳоҳад овард.»

«Эй бародарон, ҳоло вақти мотам ва ноумедӣ нест, вақти таслим шудан ба шакку беимонӣ нест. Масеҳ ҳоло Начотдиҳандае нест, ки дар қабри нави Юсуф бошад, бо санги азиме баста ва бо мӯҳри Рум муҳр зада шуда бошад; мо Начотдиҳандаи эҳёшуда дорем. Ў Подшоҳ аст, Худованди лашкархост; Ў бар миёни каррубиён нишастааст; ва дар миёни низоъ ва ошӯби халқҳо Ў ханӯз ҳам қавми Худро муҳофизат мекунад. Он Ки дар осмонҳо ҳукмронӣ мекунад, Начотдиҳандаи мост. Ў ҳар озмоишро андоза мекунад. Ў оташи кӯраро, ки бояд ҳар ҷонро биозмояд, назорат мекунад. Вақте ки истеҳкомҳои подшоҳон сарнагун ҳоҳанд шуд, вақте ки тирҳои ғзаби Худо дилҳои душманони Ўро шикофта ҳоҳанд гузашт, қавми Ў дар дасти Ў эмин ҳоҳанд буд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 752–754.

Ҳизқиёл намояндаи довталабонест, ки бояд аз ҷумлаи яксаду чихилу чор ҳазор бошанд, ва таҷрибаи ӯ дар муқаддасгоҳ, сатр бар сатр, бо таҷрибаи Ишаё ва Юҳанно дар дохили муқаддасгоҳ мувофиқат мекунад. Мо ҳоло дар озмоиши маъбад қарор дорем, ки дувуми се озмоишест, ки яксаду чихилу чор ҳазорро мӯҳр мекунад. Он давра поксозист, ки аз ҷониби Паёмбари Аҳд ба анҷом мерасад, дар иҷрои Малокии сеюм. Раванди поксозии иборат аз се озмоиш ҳамон «кӯраи» оташини Малокист, «ки бояд ҳар ҷонро имтиҳон кунад». Вақте ки ғариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 омад, Паёмбари Аҳд ногаҳон ба маъбади Худ омад ва бокирағони донои он таърихро ба Кудси Ақдос роҳнамоӣ кард, то мӯъминони вафодори Худро мӯҳр намояд; аммо бокирағони он таърих исён карданд, ва то соли 1856 ҳаракати миллери Филаделфия ба ҳаракати миллери Лоудикия табдил ёфт ва дар соли 1863 ба калисои Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикия табдил гардид.

Ғариштаи сеюм, ки 22 октябри соли 1844 ногаҳон расида буд, дар соли 1863 ҳузури худро бозпас гирифт ва сипас 11 сентябри соли 2001 бозгашт. Бисту панҷ сол баъд, имтиҳони маъбад, ки тавассути 22 октябри соли 1844 пешнамоиш ёфта буд, акнун тақрор мешавад. Бисту панҷ ба таври рамзӣ ушри набуввати дусаду панҷоҳ аст, ва дусаду панҷоҳ рамзи таърихест, ки дар ояҳои ёздаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст. Дусаду панҷоҳ ва бисту панҷ чархе дар дохили рӯёи муқаддасгоҳи Ҳизқиёл мебошанд. Бисту панҷ рамзи ҷудо шудани хирадмандон ва шарирон аст, дар иҷрои раванди сеқадамии имтиҳон, ки дар қори поксозие ифода ёфтааст, ки онро Паёмбари Аҳд ба анҷом мерасонад.

Матто бисту панҷ се масалро дар бар мегирад, ва ҳар як масал ҷудо шудани хирадмандон ва шариронро дар вақти мӯҳргузори яксаду чилу чаҳор ҳазор муайян мекунад. Умеди қавми Худо, ки дар ин боб тасвир ёфтааст, ин аст, ки онҳо бокираи хирадманде бошанд, ки рағбани паёми нидои нисфи шабро дар ихтиёр дорад. Умеди онҳо ин аст, ки дар идоракунии худ, дар истифодаи истеъдодҳои махсусе, ки ба онҳо дода шуда буд, то дар давраи шахсии имтиҳони худ онҳоро ба қор баранд, ҳамчун ғуломи вафодор доварӣ карда шаванд. Умеди онҳо ин аст, ки ҳамчун ғусфанде аз чарогоҳи Худо доварӣ карда шаванд, ки бар дасти ростии Ў

нишастааст, на ҳамчун бузе бар дасти чапи Ў. Бисту панҷ рамзи чудо шудани хирадмандон ва шарирон дар вақти мӯҳрғузории яксаду чилу чаҳор ҳазор аст. Бисту панҷ яке аз чархҳои Ҳизқиёл аст.

Дар соли бисту панҷуми асирии мо, дар ибтидои сол, дар рӯзи даҳуми моҳ, дар соли чордахум баъд аз он ки шаҳр зарба хӯрда буд, дар ҳамон рӯз дасти Худованд бар ман буд ва маро ба он ҷо бурд. Ҳизқиёл 40:1.

Соли бисту панҷуми асорат бо 22 октябр рамзғузурӣ шудааст, ки он бо баста шудани дари давравии илоҳӣ ифода меёбад. Дар 22 октябри соли 1844 даре кушода шуд ва даре баста шуд, зеро ду табақа аз ҳам чудо гардиданд.

Ва ба фариштаи калисои Филадельфия бинавис: Инро Он ки муқаддас аст, Он ки ҳақ аст, Он ки калиди Довудро дорад, Он ки мекушояд ва ҳеҷ кас намебандад, ва мебандад ва ҳеҷ кас намекушояд, мегӯяд: Ман аъмоли туро медонам; инак, пеши ту дари кушодае ниҳодаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бибандад; зеро ту қуввати андаке дорӣ, ва каломи Маро нигоҳ доштаӣ, ва исми Маро инкор накардаӣ. Ваҳй 3:7, 8.

Масеҳ ба фариштаи Филадельфия мегӯяд, ки Ў корҳои онҳоро медонад ва пеши калисои Филадельфия дари кушодае ниҳодааст. Он дар ба воситаи «калиди Довуд», яъне он калиде, ки бар Элиёким гузошта шудааст, кушода мегардад.

Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки бандаи Худ, Элёким ибни Ҳилқиёро даъват хоҳам кард; ва ўро бо ҷомаи ту хоҳам пӯшонид, ва бо камарбанди ту ўро қувват хоҳам дод, ва ҳукмронии туро ба дасти ў хоҳам супурд; ва ў барои сокинони Ерусалим ва барои хонаи Яҳудо падар хоҳад буд. Ва калиди хонаи Довудро бар китфи ў хоҳам ниҳод; пас ў хоҳад кушод, ва ҳеҷ кас нахоҳад баст; ва ў хоҳад баст, ва ҳеҷ кас нахоҳад кушод. Ишаё 22:20–22.

Дар он рӯзе ки Элёким даъват карда мешавад, ў аз Шабнои шарир чудо мегардад.

Ҳамин тавр мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо: бирав, назди ин хазинадор, назди Шебно, ки бар хона таъйин шудааст, даро ва бигӯ: Ту дар ин ҷо чӣ дорӣ? ва дар ин ҷо киро дорӣ, ки барои худ дар ин ҷо мақбарае тарошидаӣ, монанди касе ки барои худ дар баландӣ мақбарае метарошад ва барои худ дар саҳра манзиле меканад? Инак, Парвардигор туро бо асирии саҳт дур хоҳад андохт, ва якинан туро фаро хоҳад гирифт. Ў туро яқинан бо зӯр печонида, мисли тӯб ба замини паҳноваре хоҳад афканд; дар он ҷо хоҳӣ мурд, ва дар он ҷо аробаҳои ҷалоли ту нанги хонаи хоҷаи ту хоҳанд шуд. Ишаё 22:15–18.

Чудо шудани бокирағони доно ва ҷоҳил, ки мисоли Шебно ва Элёкимро ба иҷро расонд, 22 октябри соли 1844 ба амал омад, ҳамчунин дар соли бисту панҷуми асирии Еҳўёкин, ки 22 октябри соли 573 то милод буд. Дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл, шарирон дар доҳили адвентизм, ки бо Ерусалим ифода ёфтаанд, ба сурати бисту панҷ мард тасвир шудаанд, ки ба офтоб сачда мекунанд. Вайроншавии Ерусалим қонуни якшанbero ифода мекунад, ки он ҳамчунин аломати роҳест, ки замони муҳрғузории яксаду чилу чор ҳазорро ба поён мерасонад. Он замони муҳрғузурӣ 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ва Исо ҳам Алфа ва ҳам

Омега аст; бинобар ин 11 сентябри соли 2001, ҳамчун огози муҳргузорӣ, анҷомро низ, дар қонуни якшанбе, тасвир мекунад.

11-уми сентябри соли 2001 ба воситаи маҷлисиҳои Миннеаполиси соли 1888 пешнамоиш ёфта буд, зеро хоҳар Уайт нишон медиҳад, ки вақте биноҳои бузурги Нью-Йорк дар 9/11 фуру рехтанд, Ваҳй 18:1–3 ба иҷро расид. Дар он вақт, ҳамон тавре ки дар соли 1888, ӯ муайян намуд, ки фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум фуруд омад, то заминро бо ҷалоли Худ равшан созад. Ӯ исёни соли 1888-ро бо исёни Қӯрах, Дотон ва Абиром ҳамсон донист, ки дар осӣни онҳо низ дусаду панҷоҳ мардони номвар ба осӣни эшон ҳамроҳ шуданд. Дусаду панҷоҳ исёнгар дар исёни Қӯрах ва ҳамдастонаш дар таърихи ибтидоии Исроили қадим пешнамунаи бисту панҷ марде буданд, ки дар поёни таърихи Исроили қадим ба офтоб сачда мекарданд.

Бисту панҷ роҳбари Адвентизми Лоадикия, ки дар назди қонуни якшанбе сачда мекунад, ва дусаду панҷоҳ нафар назди 9/11, замони муҳргузориро бо рамзи бисту панҷ баён мекунад, (рамзи ҷудо шудани хирадмандон ва шарирон) то огози замони муҳргузорӣ ва анҷоми онро нишон диҳад. Хоҳ он дусаду панҷоҳ исёнгар дар айёми Мӯсо бошад, хоҳ бисту панҷ мард дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл, ё се шоҳиди ҷудой дар боби бисту панҷуми Матто, ё соли бисту панҷуми асирӣ дар Ҳизқиёл чихил; ҳамаи зухуроти рамзи бисту панҷ бо се давраи дусаду панҷоҳсола, ки мутаносибан дар соли 207 то м., 313 ва 2026 ба анҷоми худ расиданд, мувофиқ меоянд.

Бисту панҷ, ба гуфтани, меҳвари бисту панҷ аст, ки ҳамаи хатҳои бисту панҷро ба камол мерасонад. Он ба яке аз калидҳои нубуввати подшоҳӣ, ки ба Петрус дода шудаанд, мубаддал мегардад, то ба таърихи пинҳонии ояти чил равшанӣ оварад. Борҳо бар пояи беш аз се шоҳид собит шудааст, ки оятҳои даҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ хаттеро намоёндагӣ мекунад, ки таърихро аз соли 1989 то қонуни якшанбе, ки ҳамон таърихи пинҳонии ояти чил аст, фаро мегирад. Шери қабилai Яҳудо ҳоло ҷарҳҳои Ҳизқиёлро муҳркушӣ мекунад, зеро Ӯ таърихи пинҳонро мекушояд, ки паёми Фарёи Нимаи Шаби айёми охириро ба анҷом хоҳад расонд.

Дар мақолаҳои зер мо муайян кардани ҷарҳҳои Ҳизқиёлро, ки ҳамкориҳои мураккаби одамонро дар айёми охир ифода мекунад, идома хоҳем дод. Боби якуми Ҳизқиёл, ки дар огози ин мақола оварда шудааст, ва порчаи ҳамроҳ аз «Testimonies», ҷилди панҷум, ки пешниҳод гардидааст, ҳангоми идома додани ин мақолаҳо нуктаи мурочиати доимии мо хоҳанд буд. Вақте ки ҷарҳҳо дар ҷойгоҳи дурусти худ, ва бо буришҳои дурусти худ бо ҷарҳҳои дигари таърихи нубувватӣ баён карда шаванд, мо нишон хоҳем дод, ки сесаду наваду як солу понздаҳ рӯзе, ки фариштаи аввалро дар 11 августи 1840 қувват бахшид, аз ҷониби Ҳизқиёл низ ҳамчун сесаду навад сол, ки ба якуним соли муҳосираи Ерусалим пайваست аст, тасвир шудааст; ва ин ки расидани ин нури нубувватӣ барафроста шудани парчами яксаду чилу ҷаҳор ҳазорро муайян мекунад.

Аз 27 июли соли 1299 то 1337 сию ҳашт солро дар огози яксаду панҷоҳ сол (панҷ моҳ)-и Ваҳй 9:10 ифода мекунад. Он яксаду панҷоҳ сол бо сесаду наваду як солу понздаҳ рӯзи ояти

понздаҳ пайваст мешавад. Пас, оғози ин ду давра як хатти нубувватро ташкил медиҳад, ки дар иҷрои пешгӯии солҳои 1838 ва 1840-и Ҷосайя Литч ба анҷом расид ва бархостан ва қудрат ёфтани ҳаракати Миллерино нишон дод. Он таърих дар оғози Адвентизм бархостани яксаду чихилу чаҳор ҳазорро ҳамчун парчае пеш аз қонуни якшанбе нишон медиҳад. Бинобар ин, сесаду навади соли Ҳизқиёл ва якуним сол (1.5)-и муҳосираи Ерусалим анҷоми хатти нубувватеро нишон медиҳад, ки дар соли 1299 оғоз ёфта буд.

Пеш аз мақолаи наvbатӣ мулоҳиза намудани ин порча аз «Testimonies», ҷилди панҷум, судманд хоҳад буд.